

החסד גמיש ומתפשט יותר ולכון גמ"ח בין לענין בין לעשירים הרי שהחכם מתחפש יותר מהרchromים של העשר אין שיד' רחמנות כי' אל העני. ורק המשאל בג"ה נכי חד קצ'ר שאינו גמיש כי' לא למל' השגון ביהור. וכי האמצעי נכי' בניוי שמרחם על לי' שונפל רחמנות. והנה יש ראייה ושמעיה הריאה גמיש מכח' חכמה קו הימין ושמיעיה מבינה קו השמאלי. וכגונע מענין רואובן ומשמעון ולכון הראי' היא מלמעלה למטה והשمعיה למטה למעללה שהאותיות מתעלמים ונכנסים לאוזן השומע ולה' גיב' הראי' נשפלת למטה יותר מהשمعיה שרואה דבר גשמי משאיב' השמעיה היא רק קול ודיבור כי' הראי' היא מכח' חד אריך וכגונע שיסוד אבא אריך בו. וזהו מש' ארצה נא ואראה כי' הצעקהה הבאה זהו כמו בח' שמעיה שבכח' בינה ולכון היא הבאה מלמטה למטה והוא בח' קו השמאלי אבל ארצה נא ואראה בכח' ראייה שהוא בח' חסדים כו'.

(עמי'ש במי' ע"פ לעשוטה היישר בעני' ה' אלף). וזהו פ' ארצה נא. כי צעקתה והיא הבאה מלמטה למעללה שהוא בח' גברות ואיה' ולווה נאמר ארצה נא לשון ירידה הוא מלמעלה למטה דהייו בח' או' שהאה בח' חד להשיגח במדת החסד למד' זכות. ואראה הצעקהה הבאה אליל' עשו דהינו אם עונם גדו'ל מנשו' כ'ב' עד שג' ע'פ החסד לא יכול למצוא זכות את כליה. ואם לא. פ' אול' ע'י החסד יכול ללמד זכות כו'. וזה' במדרש ארצה נא מדה'ר לדרגא דדין' ר' להמשיר רחמים דקיה ע'כ ארצה נא מדרגא דר חמיה לדרגא דדין' ר' להמשיר רחמים מדה'ר אל בח' מדה'ר ואראה כו'. והנה רשי' פ' בחומש ארצה נא למד לדינ'ים שלא יפסוך דיני נשות אלא בראה. והענין דאיתא בת' ואלון עשר ספирן איננו אולין בסדרן חד אריך וחיד' קוץ בינוי. פ' כי' ע'ס נחלקי' לג' קוין קו הימין הח' נקי' חד אריך כי

פרשת חי' שרה

(ענין שדה המכפלה)

ובני מעיים כ' זוזו הבירורו אבל בשבת שווא נעשה מלמעלה למטה אין' פטולות כלל כי' הפטולות הוא מעה'ז טויר ולמטה העשה טויר בכל' בח' כו'. והענין יובן מהקדמים להבini עניין האכילה כי' הנה עיקר תרבותת טויר כו' רק שניין שוה בכל' נפש יש' שטוב שלו תרבעג על' ה' כי' וכו' יש' שטוב שלו הו' בח' זוז' וכו' אבל בשבת או תרבעג על' ה' מלמעלה מעה'ז ולא יגורך רע' כלל. ורק ביר'ש כתיב פרש' חגיכם לפני שביו'יש' יש' בו קצת ביר'ש שרורי הדרה בו מלאתן אוכל נפש' באפיה ובישול כו' ואינו אסרו רק קצ'ירה ווועיה וחרישה כו' ולפי שהו'רו קצת מלאות באול' נפש' יש' בו ביר'ש ושיר' פטולות והתקון הוא לחדי' למסוכני. כי שעת שמחה היא לשמה את הכל' וכמיש' ושחתת בחג' אתה ולהלוי והגר כו' לפ' השמחה הדיא בח' המתיק הדיני צדריך לשמה את כולם שייח'ו' ככל' נכללים בכח' שמחה. וכגונע ממי' שהוא בשעת שמחה שא' רוזה שייח'ו' ככל' שמחה' שבזה נתקח הדין מאחר שרשותה את כלם. אבל מאן דלא יהיב למסוכני כי' זיין הדין נתקח נשאר הפרש' ולכון העונש הוא מודה' ונגד מודה' שנונתני לו' הפרש' כי' הו' גרים שישאר פטול' הפרש בעבורו שלא המתיק הדין. וזהו ביר'ש אבל בשבת ע"ג דלא יהיב למסוכני אין' עונשו רב' כי' בשבת אין' פרש' כלל לפי' השמוכה שממעלה דלא יגורך רע' כלל. והנה המשוכה זו היא בכ' בח' כפיא' וקלישא. פ' קלישא היא המשכת יודין וויז' שמי'ז' נעשה וויז' שחי'ז' הוא בח' צמצום לבן יכול היה לחתולות למטה כמו' שווא' רוח' עד איז' קץ' כ' אלא המשכה היא בכח' ה' אורת' למטה וויא' בח' המילוי של ה' הדינו' כה' שחי' בהעלם למעלה. כי' לעולם המילוי הוא מה שבהעלם ומה שבהעלם יצא מההעלם אל' הגלו' למטה. והיינו בח' כפיא' שהיא בח' מלוי' ההזין' כבוגע מענין' המכפלה. אך' כי' הו' שאנו מקבלים המשעה ע'י' ב' לחמים בזומן הו' האבל לע'יל' גילה לן טעםיה דבתירס' נהמי' כו' ואוי לא' יהיה בח' כפיא' כו' רק' ה' עצמה שלמעלה ע'י' לה' גלי' למטה ג'כ' ע'י' כי' גילה לן טעםיה כו' וכמ'ש ביום ההוא יהיה כו'.

יגלה לו' טעמי'ה כו'. הנה מילוי ה' היא בה' אורת' והוא בח' כפיא' לבן עניין' מערת המכפלה שהוא בח' הארכונה דשם ב' כו'. והענין' יובן מהקדמים להבini עניין' האכילה כי' הנה עיקר האכילה להחייה כי' המאכל שולח לב' ומוחה לדלת' שליטין האדם שמקבב' הנבד' מן המאכל שולח לב' ומוחה לדלת' שליטין אינון' בעלמא' כבגדא ולכאנ' ומוחה כו'. ועי' מעתה המאכל שנעשה ממנו לב' ומוחה האדם ועי' מתחוק' לב' ומוחה בעבודת' ה' שבלבו' בהחלה'ר' כריש' אש שנעשה בכח' האכילה'ה' אל' האכילה'ה' מתחלש' כו'. גם מתו' עשה' חזק' להתרבו' בגודלה'ה' ה' כר' יהו' עני' ביר'ש' שמן' המאכל' העשה' אדם. אך' כי' הו' בא' מות' החל' אבל בשבת בורר אסרו' לא' האכילה'ה' היא יותר עליונה' בעב' המשכה מלמעלה'ה' וקרואת לשבת ענג'. או' תtau'ג' ע' היר'ה. כי' הנה כתיב' אהור' וקדם' צרתו' אחר' למיע' כי' שהמאכל' כמו' שהוא למטה' ביר'שו' בשבה'כ' הנה האדם הוא בח' קדם' שהמאכל' הוא מתברר ע'י' האדם אל' שרש'ו' למעלה'ה' מעולם התהו' לפני מלך לבני' אלא שא'ח' ומלך' וימת' וימלך' כו'. אך' מ'ם' נרא' שרש'ו' יותר' גבוחה מהאדם' שהרי' המאכל' הוא חמחי' את האדם. והאדם' הוא מקבל' החיות' מן' המאכל' לפי' שהוא בכח' אהור' למיע' כו' ובשב'ת' שהוא ומונ' החיות' מעתה' המאכל' כמו' שהוא בשרשו' ונמיש' ממן' חיות' להגופש מלמעלה'ה' למטה' ע'י' ייב' לחמים' כו' וזהו עניין' צדיק' אוכל' לשובע' נפש' כי' יש' ב' אכילות'ה' הא' הו' לשובע' נפשו'. והב' הוא ובטן' ריש'ים' תחסר'. לשובע' נפש' הו' חיות' הנפש' הבאה מלמעלה'ה' ועי' לוקח' ממן' החיות' היינו' כי' ריש'ים' הם החיזונים' ועי' האכילה'ה' מבררים' מהם' חיל' בלע' ויקלא'נו' כי' בכל' מאכל' יש' תאה' שהוא שר' השליה'ה' ועי' שנכ'ל' בגין' האדם' ונעשה' ממן' דם' הנשלחה' לב' ומוח' מתהף' לטוב' בקדושה' ע'י' חיזוק' הלב' ומוח' בעבודת' ה' ועי' לוקח' ממן' החיות' שבולעו'ז' וזהו בטנו' ריש'ים' תחסר' שנחסר' החיות' שבילע'. ובטנו' יודישנו' אל'. והנה האכילה'ה' שבחול' שהיא בכח' ביר'ר' הא' להיות' ובטן' ריש'ים' תחסר'. אבל' האכילה'ה' שבשב'ת' היא' ומשכה' מלמעלה'ה' לשובע' נפש' ממתה' המאכל' כמו' שהוא בשרשו' למעלה' קודם' שנפל' בשבה'כ' שאין' בו ביר'ר'. וכמ'ש בזוהר' פרש' שבתכם' לא' קאמר' שמה שנעשה' מלמטה' למטה' ע'י' ביר'ר' כמו' בימות' החול' יש' בו פרש' שהוא פסולת' שהמובחר' שולח' לב' ומוח' והפטול' יורד' למטה' בקרים'ם